

Коли забув ти рідну мову...

Дмитро Білоус

Коли забув ти рідну мову —
яка б та мова не була —
ти втратив корінь і основу,
ти обчухрав себе дотла.
Коли в дорогу ти збирався,
казала мати, як прощавсь,
щоб і чужого начився,
й свого ніколи не цуравсь.
Ти ж повернувсь душею бідний,
не просто розгубив слова,
немов якийсь Іван безрідний,
Іван, не помнящий родства.
Не раді родичі обновам.
Чи ти об'ївся блекоти,
що не своїм, не рідним словом
із матір'ю говориш ти?
Ти втратив корінь і основу,
ти обчухрав себе дотла,
бо ти зневажив рідну мову
ту, що земля тобі дала,
ту, що не вбили царські трони,
ту, що пройшла крізь бурі всі,
крізь глузи й дикі заборони
й постала нам у всій красі.
Сяйних перлин тобі не шкода,
адже, набувши вищих прав,
те, що дала сама природа,
ти добровільно занедбав.
В пальті строкатім, як афіша,
крикливі модні кеди взув.
А мати? Де ще є рідніша
за рідну, котру ти забув?
Для тебе й Київ — напіврідний,
і Мінськ піврідний, і Москва...
Бо хто ти є? Іван безрідний,
Іван, не помнящий родства!